

Καλό σου ταξίδι, γιατρέ.

Έφυγες για τον άλλο κόσμο με τους θείκους ύμνους, τα μοιρολόγια και τους λυπητερούς παλμούς της Μ. Εβδομάδας που ψάλλονται εις τους Ορθοδόξους Ναούς της παροικίας μας. Είναι το πέπλο που θα καλύψει τον γιατρό που μας προβληματίσε και μας προβληματίζει.

Η επιστήμη δεν συμβαδίζει σε όλα τα θέματα με την θρησκεία. Έχουν ξεχωριστούς δρόμους, αλλά υπάρχει ένα άπλετο αλώνι που θα πρέπει να συναντιώνται η ΠΙΣΤΗ και η ΕΛΠΙΔΑ.

Πόσες φορές οι γιατροί υψώνουν τα χέρια στους αρρώστους και τους λέγουν “η επιστήμη (η ιατρική) έκανε ό,τι μπορούσε. Τώρα αναπόκειται εις τα χέρια του Θεού”. Και δεν τον γελούν. Η επιστήμη ερευνά, ψάχνει, πειραματίζεται, παλεύει με γνώμονα προσδοκίες και ελπίδα να βρει τρόπους, φάρμακα, δηλητήρια, που είναι διάσπαρτα μέσα στη φύση από το χέρι του Θεού.

Παίρνει το δηλητήριο από το στόμα του φιδιού και το μεταλλάσσει σε θεραπευτικό γιατρικό για να θεραπεύσει ασθένειες του ανθρώπινου σώματος.

Θαυμάζουμε την ανθρώπινη σοφία με τα σημερινά επιτεύγματα και ανακαλύψεις της επιστήμης και τεχνολογίας που ουκ έστι αριθμός. Αν εμβαθύνουμε όμως σαν ιατροί μέσα στο ανθρώπινο σώμα, αν αναλύσουμε τον οργανισμό του ανθρώπου, εκεί θα βρούμε ένα φανταστικό εργοτάξιο που ο νους μας λυγίζει και η σκέψη αδυνατεί να συλλάβει τις λειτουργίες που δέχεται. Όλα αυτά από ένα αόρα-

το χέρι που θα πρέπει να το ονομάζουμε Θεό.

Είχες γράψει γιατρέ “ουκ επ’ άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος”. Και αλήθεια. Εκτός από το σώμα έχουμε και το πνεύμα... Και τα δύο μαζί τροφοδοτούν και διατηρούν την ψυχή. Και ό-

Αποχαιρετισμός στο γιατρό

πως μας έλεγε ο παππούς Σωκράτης “Ψυχή είπερ τί άλλο του Θεού μετέχει” δηλαδή η ψυχή από οτιδήποτε άλλο έχει θεία φύσιν. Συμπάσχει η ψυχή όταν υποφέρει το σώμα καθώς νομίζω και το σώμα συμπάσχει όταν είναι άρρωστη η ψυχή. Συμπορεύονται και αλληλοβοηθούνται και πραγματοποιείται: “Νους υγιείς εν σώματι υγεί”.

Με το αισθητό σώμα και τη νοητή ψυχή συγγενεύει ο άνθρωπος και με την γη και με τον ουρανό.

Εις τον κάθε ασθενή χρειάζεται η ακριβή διάγνωση και η κατάλληλη θεραπεία. Με τα ενδεικνύμενα φάρμακα αλλά και ο λόγος ενός καλού γιατρού δίδουν θάρρος, δύναμη, αναζωο-

γονεί τον άρρωστο και από δική μου πείρα έφερε άριστα αποτελέσματα. Και όπως λέγουν για τους γιατρούς, τις επιτυχίες τις βλέπει ο ήλιος ενώ τις αποτυχίες τις κρύβει η γη.

Όλοι έχουμε ανάγκη από έναν καλό γιατρό και όχι φίλο γιατρό. Εσείς εί-

χατε το χάρισμα και καλός γιατρός και φίλος κατ’ εμέ.

Την ΔΙΑΓΝΩΣΗ για το πολύχρονο καρκίνωμα της παροικίας που ονομάζεται ΔΙΧΟΝΟΙΑ την γνωρίζουμε όλοι μικροί - μεγάλοι. Την γνωρίζουν και ξένοι και μας περιγελούν και μας περιπαίζουν και μας οικτίζουν.

Στο μεγάλο αυτό πρόβλημα της παροικίας, ενώ γνωρίζατε την πραγματική ασθένεια που κατατρώει τα σωθικά της και είχατε ενεργό μέρος, ούτε τα κατάλληλα φάρμακα εδώσατε ούτε τις πληγές επιδέσατε.

Με την αναχώρησίν σας για την αιωνιότητα, με τα λόγια που ηχογρα-

φήσατε και με τις πράξεις σας ανοίξατε πιο βαθιές πληγές.

Οι αρχαίοι Έλληνες είχαν βαθειά ριζωμένη την πίστη στην αθανασία της ψυχής. Είχαν τους Θεούς του Άδη και την συνέχεια της άλλης ζωής. Μιλύσαν με τους νεκρούς των και ουδέποτε εγκατέλειπαν τους τάφους των.

Απ’ αυτούς εδίδαχθήκαμε να σεβόμαστε το Θεό. Η υμνοδιάν στην Ορθόδοξο Εκκλησία μας λέγει “του λείπει ο στεναγμός αλλά ζωή μέσα στην αιωνιότητα του χρόνου”. Ζούμε στα όνειρά μας μαζί με τους νεκρούς.

Η ευσέβεια είναι χάρισμα σοφών ανθρώπων και όχι ανοήτων.

Αποτελεί αρετή των αρετών. Η νεκρώσιμος ακολουθία της Ορθόδοξου εκκλησίας μας, με τους ήχους που θυμίζουν μοιρολόι είναι το κατευόδιο στο νεκρό και παρηγορητρά σε αυτούς που μένουν πίσω να συνεχίσουν τη ζωή.

Αιωνία σου η μνήμη γιατρέ.

**Ευχαριστώ για την φιλοξενία.
Ανδρέας Γιαννακούρας**

Αναμνήσεις

Μιας αλησμόνητης παιδικής ζωής

Και απόψε ζούσες κοντά μου παιδικές θύμησες στιγμές λίγο έφερες τη χαρά μου από ένα όμορφο χτες.

Ένοιωθα βαρύ τον καημό σου τα μάτια σου βουρλωμένα θυμάμαι το κάποτε δικός σου προτού βρεθώ στα ξένα.

Παιδική αξέχαστη ζωή κάποτε, λες αντίο κάποτε κόβεις την πνοή γερασμένο αφήνεις πλοίο.

Μεγαλώνεις την πληγή μαραζώνεις την καρδιά πικραμένη ζυγώνει η αυγή λιγοστά της νύχτας τα πουλιά.

Όλα γυρίζουν στο μυαλό σαν η δύση ζυγώνει παρηγοριά ένα σ' αγαπώ και της αυγής τ' αηδόνι.

Νοσταλγός στα περασμένα το μαγικό χωριό έλεγες, γεννήθηκες για μένα όνειρο ήτανε αυτό.

Θυμάμαι το φτωχικό πατρικό κοντά στην πράσινη πλαγιά αγνάγια, το ποτάμι το θολό μανιακό έπεφτε στην ακρογυαλιά.

Όλα τα πήρε ο χρόνος

θολώνουν την ζωή χρόνια και χρόνια μόνος κομμένη νοιώθω την πνοή.

Τρέχω χρόνια ν' απαντήσω μια παιδική χαρά κατὰ δάκρυα να χύσω φάρμακο στην συμφορά.

Φουρτουνιασμένη κυλάει η ζωή σαν, η μάνα φύγει αγιάτρευτη γίνεται η πληγή καημός την καρδιά πνίγει.

Η μάνα, θυσία για τα παιδιά της σης φτώχειας τον σπαραγμό μάλαμα - γεμάτη η καρδιά της μάνα ποτέ δεν σε ξεχνώ.

Την νύχτα ζωντανεύεις τα όνειρά μου νοιώθω την βελουδένια σου αγκαλιά μαλακώνεις την ξενιτιά μου φάρμακο τα μητρικά σου φιλιό.

Έφυγα, και έφυγες μακριά μου ρήμωσες το πατρικό χρόνια βαριά η συμφορά μου δώρα, σαν διαλεχτό.

Την άνοιξη θερμοπαρακαλώ πάντα νά' ναι κοντά σου την Παναγιά και το Χριστό λιγάκι στην καρδιά σου.

**Μετά τιμής
Από κ. Ι. Γ. Βασιλείου**